

Základy teorie výtvarné výchovy JS 2009

Výtvarně-pedagogický projekt

Tématické okruhy a inspirační zdroje (místo, město, kraj, krajina, přírodní lokality, genius loci...)

„Kultura cesty“

Můžeme si povšimnout, že určité civilizace se konstituují právě na základě putování. Veškerá buddhistická tradice to může doložit. Japanologové zdůrazňují, že Japonsko bylo do značné míry putováním impregnováno. Augustin Berque kupříkladu mluví o „kultuře cesty“ (mišino bunka) a výstižně ukazuje, jakou roli hraje v každodenním životě Japonce „nezvyklé štěstí“ ulice. „Psychogeografická odchylka“ v tomto případě není privilegiem nějaké intelektuální či umělecké avantgardy, nýbrž osudem každého jedince. Můžeme rovněž ustavit vztah mezi významem ulice a zavedeným rozlišením mezi japonským „lokocentrismem“ a západním „egocentrismem“.

Michel Maffesoli, O nomádství, Prostor, Praha 2002, s. 115

„Labyrint“

Je běžné označovat současné město za betonovou džungli. Stejně jako džungle stricto sensu je i město v mnoha ohledech nepřátelské, tajemné a neproniknutelné. Stejně jako v džungli je v něm však také něco mateřského a primordiálního, a navíc se podobá labyrintu. Nuže, charakteristickou vlastností labyrintu je, že nerespektuje dichotomii „vnějšek/vnitřek“, anebo spíše tuto bipolaritu udržuje pohromadě: je současně a bezvýhradně jedním i druhým.

Michel Maffesoli, O nomádství, Prostor, Praha 2002, s. 113

„Makrokosmos světa a mikrokosmos duše“

V názorech na svět je patrné úsilí o absolutno, příklon k věčnému a naprostá odevzdanost nekonečnosti. Už nejde o skleníky a záhonky, na nichž se pěstuje příjemné a užitečné umění, ale o ničím neohraničené náhledy na svět, které by současně měly umožňovat vhled do přírody i duše. Romantik usiluje o syntézu mezi všeobecným a individuálním, objektivním a subjektivním, vnitřním a vnějším. Mikrokosmos duše zrcadlí makrokosmos přírody.

Maarten Doorman, Romantický řád, Prostor, Praha 2008, s. 190

